



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 270/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Š. K., M., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby N., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. M. C., Advokátska kancelária, N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre a jeho uznesením zo 14. februára 2013 v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. januára 2013 vedenom pod sp. zn. 2 Tpo/6/2013 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Š. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2013 doručená sťažnosť Š. K., M., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením zo 14. februára 2013 v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. januára 2013 vedenom pod sp. zn. 2 Tpo/6/2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné, v rámci ktorého bol uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) z 30. novembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu zo 6. decembra 2012 vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Sťažovateľ podal 15. januára 2013 prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Košiciach okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby doplnenú podaním z 31. januára 2013, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp/5/2013 z 1. februára 2013, ktorým jeho žiadosť podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal poskytnutý písomný sľub sťažovateľa. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti predmetnému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením

sp. zn. 2 Tpo/6/2013 zo 14. februára 2013 tak, že túto podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol, že namietané uznesenie krajského súdu bolo jeho obhajcovi doručené 22. februára 2013, teda 38 dní po podaní jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Uvedenú skutočnosť sťažovateľ považuje za porušenie požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí, teda porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ v ďalšom bode sťažnosti namietal porušenie čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy garantujúcich mu základné práva na „reálnu obhajobu“ a na tlmočníka, kde argumentoval, že v doplnení svojej žiadosti o prepustenie z väzby „navrhol“ konajúcemu súdu zabezpečiť mu tlmočníka dôvodiac svojou maďarskou národnosťou a nedostatočnou znalosťou slovenského jazyka. Podľa vyjadrenia sťažovateľa konajúce súdy túto jeho prezentovanú požiadavku ignorovali.

Sťažovateľ tiež namietal, že v rámci trestného stíhania vedeného proti jeho osobe dochádza k neodôvodneným prietahom, keď podľa jeho vyjadrenia trvanie väzby ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu predstavuje takmer 4 mesiace, pričom nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní v rámci tohto obdobia predstavuje minimálne 3 mesiace, z čoho sťažovateľ vyvodzuje, že vo väzbe zotrváva v rozpore s „Ústavou SR a Dohovorom“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukázal na porušenie princípu rovnosti zbraní a prezentoval túto argumentáciu:

*«Okrem vyššie uvedeného sťažovateľ poukazuje aj na formálne ako aj materiálne bránenie v obhajobe. Obhajca sťažovateľa prebral zastupovanie na základe udelenej plnej moci zo dňa 18.01.2013. O tejto skutočnosti bol informovaný príslušný vyšetrovateľ, ktorý ale túto plnú moc odmietol akceptovať (viď prípis zo dňa 23.01.2013). Taktiež vyšetrovateľ telefonicky oznámil obhajcovi, že mu neumožní nahliadnuť do spisu, nakoľko jeden z obvinených je stále na úteku (čo už v tej dobe nebola pravda, nakoľko bol zadržaný v N.). Na základe týchto skutočností obhajca zaslal vyšetrovateľovi list, kde ubezpečil*

vyšetrovateľa o pravosti udelenej plnej moci a písomne požiadal o stanovenie termínu nahliadnutia do spisu. Výsledkom bola odpoveď vyšetrovateľa zo dňa 24.01.2013 o možnosti nahliadnutia do spisu až dňa 14.02.2013 o 13 00 hod. čo bolo 14 dní po konaní neverejného zasadnutia ohľadom rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

Obhajobe sa podarilo oboznámiť so spisom až na základe žiadosti na Okresný súd v Nitre, kde sa kópia spisu nachádzala, ale až po rozhodnutí o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby.

Obdobne „zákonne“ orgán činný v trestnom konaní postupoval, keď úkon - výsluch svedka stanovil na rovnaký deň ako neverejné zasadnutie ([01.02.2013](#)), na ktorom sa malo rozhodovať o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby. Je zrejmé, že obhajca sa nemohol dostaviť na tento úkon naplánovaný na 9. 30 v Prievidzi, keď práve vtedy končilo predmetné neverejné zasadnutie.

Popri tom bola sťažovateľovi odmietnutá žiadosť o umožnenie používať telefón na komunikáciu s obhajcom aj keď je to v rozpore so zákonom. Obvinený vo väzbe má totiž nárok na telefonáty svojmu obhajcovi a to bez predchádzajúceho súhlasu orgánu činného v trestnom konaní (§21 ods. 1 zákona c. 221/2006 Z. z.). Napriek tomu prokurátorka krajskej prokuratúry v Nitre zamietla žiadosť obvineného o umožnenie telefonovať svojmu obhajcovi. Popri tom však túto žiadosť stihla použiť pri žiadosti obvineného o prepustenie z väzby ako ďalší dôvod pre trvanie kolúznej väzby nakoľko sa chcel spojiť aj s manželkou, ktorá vo veci vystupovala (a aj už vypovedala) ako svedok.

Obdobne nezákonne postupovala prokuratúra, keď pri vzatí obvineného do väzby úmyselne uviedla, že sťažovateľ bol v minulosti súdne trestaný za drogovú trestnú činnosť, čo však nebola pravda ako vyplývalo z odpisu z registra trestov. Aj takýmto spôsobom prokuratúra nezákonne manipuluje s vyšetrovaním, čo má za následok neustávané držanie sťažovateľa vo väzbe.

Na základe nahliadnutia do spisu obhajca obvineného zistil, že drvivá väčšina dôkazového materiálu pochádza iba z informácií od Prezídia policajného zboru, resp. EUROPOLu alebo z „úradných záznamov z ITP činnosti“. V súčasnosti nie je možné nijakým spôsobom overiť hodnovernosť týchto dôkazov, nakoľko v spise absentujú akékoľvek dôkazy použiteľné v zmysle TP. Je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní

disponujú poznatkami typu „ITP“, ktoré obhajoba nemá k dispozícii. O tomto svedčia listiny založené v spise najmä informácie o tom, že použitie „ITP“ povoľoval Okresný súd Bratislava III.

Rovnosť zbraní nie je zabezpečená, keď je obhajcovi odopretý prístup k tým dokumentom vo vyšetrovacom spise, ktoré sú podstatné pre to, aby bolo možné účinne napadnúť nezákonnosť väzby klienta. Vzhľadom na dramatický dopad, aký má pozbavenie slobody na základné práva dotknutej osoby, konanie podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd musí v zásade spĺňať základné požiadavky spravodlivého konania v zmysle čl. 6; najmä je potrebné dbať o to, aby osoba vo väzbe bola informovaná o podaniach založených do spisu a mala skutočnú možnosť sa k nim vyjadriť (I. ÚS 67/03).“

V zmysle citácie vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR je nepochybné, že obhajoba má nárok na všetky dokumenty vo vyšetrovacom spise, čo aj napriek „odporu“ vyšetrovateľa mala. Na druhej strane je ale ústavne neudržateľné ak popri oficiálnom vyšetrovacom spise je vedené v tej istej veci ďalšie konanie, z ktorého sú formou „úradných záznamov“ vyberané informácie hodiace sa orgánom činným v trestnom konaní. Taktiež obhajoba nemá možnosť preveriť pravdivosť informácií z Prezídia policajného zboru SR.»

V sťažnosti sťažovateľ napokon namietal absenciu väzobných dôvodov na jeho zotrvávanie vo väzbe a v tejto súvislosti uviedol, že okresný súd sa pri preskúmaní zákonnosti jeho väzby zamerlal len na jeden zo znakov materiálnych podmienok väzby, a síce na dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu, pričom nepreskúmal komplexne procesné a hmotné námietky prezentované jeho obhajcom, čím podľa názoru sťažovateľa porušil jeho základné právo garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a garancie zaručené mu čl. 5 ods. 4 dohovoru. Sťažovateľ na tomto mieste dôvodil:

„Krajský súd v Nitre ako aj Okresný súd v Nitre sa taktiež nevysporiadali s trvaním väzobných dôvodov. Krajský súd iba konštatoval, že by mohlo prísť k ovplyvňovaniu svedkov - pritom neuviedol akých, nakoľko žiadni iní, okrem tých čo už vypovedali na Slovensku, nie sú. Podstatné je, že obaja obvinení už vypovedali, taktiež vypovedala svedkyňa K. - manželka sťažovateľa. Účelom väzby na Slovensku nie je ochrana vyšetrovania, ktoré vedie Švédska polícia. Apatickým čakaním slovenských orgánov činných

*v trestnom konaní na informácie zo Š. nemožno považovať za dôvod väzby. V súčasnosti neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by sťažovateľ ovplyvňoval alebo sa snažil ovplyvňovať svedkov. Poukazovanie Krajskej prokuratúry v Nitre na žiadosť obvineného o umožnenie používať telefón na volanie manželke a svokre ako na ďalší dôkaz pre trvanie kolíznej väzby by bolo komické, keby to nebolo tak vážne porušenie zásad trestného konania a nešlo o tak závažný zásah do práv sťažovateľa.*

*Taktiež Krajský súd v Nitre uviedol, že existuje dôvodná obava, že obvinený by po prepustení mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pričom ale ničím túto „obavu“ nepreukázal. Práve naopak - súd opomenul, že sťažovateľ má stabilný príjem plynúci z invalidného dôchodku, stabilné rodinné prostredie (manželka a dve maloleté deti) ako aj možnosť bývania vo veľkom rodinnom dome vo vlastníctve svokry. Obava z pokračovania trestnej činnosti je tiež zjavne nelogická, nakoľko živnosť má sťažovateľova manželka a tejto bol zaistený aj predmetný kamión, ktorý je v dispozícii polície aj teraz. Pod pokračovaním v trestnej činnosti je potrebné rozumieť pokračovanie v rovnakej resp. obdobnej trestnej činnosti, za akú je sťažovateľ obvinený, pričom táto skutočnosť musí byť logicky aj materiálne dokázaná. Zo spisového materiálu naproti tomu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ nemá reálnu možnosť pokračovať v domnej trestnej činnosti nakoľko zo zdravotných dôvodov nemôže vykonávať povolanie vodiča kamiónu ani nemá k dispozícii kamión, ktorý je zaistený políciou v inom konaní. Obdobný problém riešil aj Najvyšší súd SR sp. zn. 5 Tost 10/2012, kedy absencia reálnej možnosti pokračovať v trestnej činnosti má automaticky za následok neexistenciu dôvodu podľa §71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením zo 14. februára 2013 v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 15. januára 2013 vedenom pod sp. zn. 2 Tpo/6/2013, označené uznesenie krajského súdu zrušil, prikázal prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 € a tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti predostrel námietku porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru, opierajúcu sa o tvrdenie porušenia požiadavky urýchleného prerokovávanía väzobných vecí, keď mu malo byť namietané uznesenie krajského súdu doručené *„až 38 dní po podaní žiadosti“*.

Ďalšiu z námietok, a síce porušenie jeho základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy, videl sťažovateľ v skutočnosti nepribratia tlmočníka, podľa jeho vyjadrenia aj napriek výslovnej žiadosti jeho obhajcu.

Ďalej sťažovateľ vo svojej sťažnosti predostrel námietku porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže považoval rozhodnutia konajúcich súdov o jeho žiadosti o prepustenie z väzby za arbitrárne, teda také, ktoré sú *„v rozpore s dôkazmi založenými v spise“*.

Porušenie svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru sťažovateľ odôvodnil tvrdením o neprimeranej doterajšej dĺžke väzby, tiež absenciou zákonných dôvodov väzby a znemožnením jeho práva nazerat' do vyšetrovacieho spisu zo strany orgánov činných v trestnom konaní.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom

Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné. V rámci vedeného trestného stíhania bol sťažovateľ uznesením okresného súdu z 30. novembra 2012 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mať ťažké následky na objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Sťažovateľ podal 15. januára 2013 prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Košiciach okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby doplnenú podaním z 31. januára 2013, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp/5/2013 z 1. februára 2013, ktorým jeho žiadosť podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal poskytnutý písomný sľub sťažovateľa.

Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 1. februára 2013 sťažnosť, ktorú doplnil 7. februára 2013. V podanej sťažnosti namietal skutkovú nesprávnosť prezentovanú okresným súdom v predmetnom rozhodnutí, ktorý ako jeden z dôvodov väzby sťažovateľa prezentoval nevypočutie spoluobvineného, kde sťažovateľ uviedol, že tento spoluobvinený bol zadržaný a vypočutý v Nemeckej republike. Ďalej

sťažovateľ argumentoval, že výpoveď jedného zo svedkov podľa jeho názoru neobsahuje žiadne konkrétne informácie, ktoré by odôvodňovali jeho väzbu. Takisto sťažovateľ namietal nečinnosť vyšetrovateľa, ktorý podľa neho nevykonával žiadne procesné úkony. Sťažovateľ ďalej dôvodil, že pri úkone vykonanom 1. februára 2013 nebol pribratý tlmočník, hoci jeho obhajca takýto návrh konajúcemu súdu adresoval. Ako ďalšiu z námietok sťažovateľ v sťažnosti prezentoval tvrdenie, že mu nebolo umožnené nahliadnúť do vyšetrovacieho spisu a že po následnom nahliadnutí zistil, že väčšinu dôkazného materiálu predstavujú iba informácie z Prezídia Policajného zboru, resp. z EUROPOLU alebo z úradných záznamov a tieto informácie v takejto podobe nie je možné podľa názoru sťažovateľa overiť, pretože v spisovom materiáli absentujú dôkazy „*použiteľné v zmysle Trestného poriadku*“. Napokon sťažovateľ v sťažnosti konštatoval, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v jeho prípade nie sú dané, pretože od rozhodnutia krajského súdu neboli vo veci vypočutí žiadni svedkovia.

O sťažnosti sťažovateľa podanej proti predmetnému rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tpo/6/2013 zo 14. februára 2013 tak, že túto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pričom toto uznesenie sťažovateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi doručil 22. februára 2013. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dôvodil takto:

*«Na základe riadne a včas podanej sťažnosti Krajský súd v Nitre, ako súd nadriadený, podľa § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.*

*Po preskúmaní predloženého spisového materiálu bolo zistené, že obvinenému Š. K. bolo dňa 28.11.2012 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. d/ s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:*

*J. K., Š. K. a G. Š. spolu s ďalšími zatiaľ neustálenými osobami sa najmenej od septembra 2011 spolčili za účelom zadovážovania omamných a psychotropných látok*

a prekurzorov a ich následného prevozu na územie najmä Š. a N., kde ďalšie osoby zadovážovali ich distribúciu pre končených spotrebiteľov, pričom zásielky boli prepravované pod legendou prevozu iného tovaru v rámci živnostenského podnikania v oblasti nákladnej prepravy manželky obvineného Š. K., S. K., vlastniacej za týmto účelom nákladné motorové vozidlo s návesom a keď po policajnej akcii švédskej polície na zistenie omamných a psychotropných látok uskutočnenej dňa 22. 11. 2012 bol zadržaný rodinný príslušník J. K., F. H. ml. v súvislosti s nájdením najmenej 150kg amfetamínu, inštruoval J. K. Š. K., aby ďalšiu časť nasledujúcej zásielky určenej do škandinávskych krajín uschoval, čo aj Š. K. urobil v garáži rodinného domu číslo 615 v obci B. v cestovnej taške s nápisom uložil cca 50.000 ks tabliet RIVOTRIL s účinnou látkou klonazepam, zaradenou do III. skupiny psychotropných látok v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov, ktoré dňa 27. 11. 2012 opäť na pokyn J. K. vydala S. K. v čase medzi 11.00 hod. až 13.00 hod. G. Š., u ktorého bola cestovná taška s tabletkami RIVOTRIL zaistená pri prehliadke osobného motorového vozidla striebornej farby dňa 27. 11. 2012 o 15.40 hod. v obci Š. na ceste II. triedy č. 509 v smere od obce G.

Preskúmaním vyšetrovacieho spisu aj krajský súd zistil, že naďalej u obvineného trvajú dôvody väzby, pre ktoré bol do väzby vzatý v zmysle § 71 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por., pretože podľa § 71 ods. 1 obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistene skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočnosti vyplýva dôvodná obava, že:

b/ bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c/ bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Po rozhodnutí o vzatí obvineného do väzby boli vypočutí ako svedkovia M. K. dňa 20.12.2012 a manželka obvineného S. K. dňa 18.12.2012. V spise sa doposiaľ nenachádza výpoveď spoluobvineného J. K., ktorý podľa tvrdenia obhajoby mal byť vypočutý a zadržaný v N., avšak táto výpoveď doposiaľ v spise zadokumentovaná nie je.

*Nadriadený súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na to, že má ísť o rozsiahlu drogovú činnosť, ktorá je spojená s prepravou drog z M. do Š. a N. a doposiaľ nebolo ničím vyvrátené podozrenie, že práve obvinený Š. K. mal kamiónom tieto drogy prepravovať.*

*V danom prípade teda sú tu dané materiálne podmienky trvania väzby uvedené v § 71 ods. 1 Tr. por.*

*Je potrebné okrem svedkov, ktorí už boli v tejto veci vypočutí a obvineného K., vypočuť aj ďalších svedkov a zistiť vzájomné prepojenie obvineného a jeho kontakty v zahraničí a preto je dôvodná obava, že v tomto počiatočnom štádiu vyšetrovania by zo strany obvineného, ktorý má kontakty v zahraničí, mohlo dôjsť k ovplyvňovaniu svedkov.*

*Nadalej sú u obvineného dané aj dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože s poukazom na doposiaľ vykonané dôkazy je tu dôvodná obava, že po jeho prepustení by mohol pokračovať v páchaní v trestnej činnosti a touto trestnou činnosťou si zadovážovať prostriedky na svoju obživu.*

*Tvrdenie obhajoby, že vyšetrovateľ je vo veci nečinný neobstoí, pretože vo veci sú vykonávané vyšetrovacie úkony, sú vypočúvaní svedkovia a keďže ide o spoluprácu medzi orgánmi činnými v trestnom konaní na Slovensku ako aj v zahraničí čo istý čas trvá, nie je možné konštatovať nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní.*

*Taktiež nie je zrejme, prečo obhajoba uvádzala, že obhajcovi bol odopretý prístup k dokumentom vo vyšetrovacom spise, keď v ďalšej časti sťažnosti obhajca poukazuje na to, že väčšina dôkazového materiálu zo spisu pochádza z informácii Prezídia PZ resp. z Europolu a nie je ich možné žiadnym spôsobom overiť. Pokiaľ obhajca v sťažnosti uviedol, že je zrejme, že orgány činné v trestnom konaní disponujú poznatkami typu „ITP“, ktoré nemá obhajoba k dispozícii, je potrebné sa obrátiť na orgány činné v trestnom konaní, aby tieto procesným spôsobom boli zadovážené a založené do spisu.*

*Keďže nadriadený súd dospel k záveru, že dôvody väzby, pre ktoré bol obvinený do väzby vzatý v súčasnej dobe ešte stále trvajú a nezistil ani dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, pričom za správne považoval nadriadený súd aj výrok v napadnutom uznesení o neprijatí písomného sľubu na nahradenie väzby, pretože tento vzhľadom na osobu obvineného a prejednávaného prípadu taktiež nepovažoval za dostatočný, sťažnosť obvineného ako nedôvodnú zamietol.»*

**1. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru porušením požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí postupom krajského súdu v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jeho rozhodnutím sp. zn. 2 Tpo/6/2013 z 15. januára 2013**

Vo svojej judikatúre už ústavný súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (pozri napr. III. ÚS 345/06).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu z 15. januára 2013 okresný súd zamietol uznesením z 1. februára 2013. V uvedený deň podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú doplnil podaním zo 7. februára 2013. Krajský súd o tejto sťažnosti rozhodol uznesením zo 14. februára 2013, ktoré doručil právnomu zástupcovi sťažovateľa 22. februára 2013.

Celková doba konania krajského súdu pripadajúca na označené rozhodovanie a doručenie právoplatného rozhodnutia krajského súdu (druhostupňové konanie) od podania sťažnosti, teda od 1. februára 2013 do doručenia uznesenia krajského súdu, teda do 22. februára 2013, zodpovedá lehote 21 dní, ktorú ústavný súd hodnotí ako primeranú a akceptovateľnú.

Dĺžka druhostupňového namietaného konania krajského súdu teda neprekročila akceptovateľnú dobu jedného mesiaca. Vychádzajúc z jednoduchého aritmetického ponímania zistenie ústavného súdu signalizuje dodržanie požiadavky urýchleného rozhodovania v rámci druhostupňového konania o sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia požiadavky urýchleného rozhodovania väzobných vecí postupom krajského súdu v označenom konaní kvalifikuje ako zjavne neopodstatnenú.

## **2. K námietke porušenia základných práv zaručených čl. 47 ods. 2 a 4 ústavy postupom krajského súdu v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Tpo/6/2013 z 15. januára 2013**

Sťažovateľ predostrel v sťažnosti aj námietku porušenia jeho základného práva na tlmočníka zaručeného čl. 47 ods. 4 ústavy so sekundárnym dopadom na jeho základné právo na právnu pomoc v konaní zaručené čl. 47 ods. 2 ústavy, ktoré videl v skutočnosti, že konajúce súdy ignorovali podľa jeho názoru regulárne prednesený návrh jeho obhajcu na ustanovenie tlmočníka s odôvodnením, že sťažovateľ ako občan maďarskej národnosti dostatočne neovláda slovenský jazyk, v ktorom sa vedie trestné stíhanie.

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vo viacerých prípadoch vymedzil mantinely záruk vyplývajúce z čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru a špecifikoval obsah a rozsah tohto práva limitovaný požiadavkou na zabezpečenie spravodlivého súdneho procesu („Každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí“) korešpondujúce s obsahom garancií vyplývajúcich zo sťažovateľom namietaného porušenia čl. 47 ods. 4 ústavy.

V rozhodnutí K. c. Francúzsku (rozhodnutie o sťažnosti č. 10210/82) súd jasne interpretoval podmienky realizácie označeného práva a uviedol, že toto právo neprislúcha obvinenému, ktorý dostatočne rozumie jazyku a hovorí jazykom, v ktorom sa konanie vedie, preto nepostačuje len formálne vyhlásenie obvineného smerujúce k požiadavke bezplatného ustanovenia tlmočníka, keďže dôkazné bremeno preukázať opodstatnenosť takejto požiadavky smeruje proti obvinenému s oprávnením kompetentného vnútroštátneho orgánu rozhodnúť o dôvodnosti prednesenej žiadosti. Európsky súd pre ľudské práva tak v mnohých prípadoch kvalifikoval námietku porušenia čl. 6 ods. 3 písm. e) dohovoru ako zjavne neopodstatnenú alebo neodôvodnenú na základe skutočnosti, že podľa jeho názoru znalosť jazyka konajúceho súdu bola u obvineného dostatočná na to, aby bolo možné proces proti nemu vedený považovať za spravodlivý (napr. *Güngör c. Nemecko*, rozhodnutie zo 17. mája 2001, sťažnosť č. 31540/96; *Hovanessian c. Bulharsko*, rozsudok z 21. decembra 2000, sťažnosť č. 31814/03; *Katritsch c. Francúzsko*, rozsudok zo 4. novembra 2010,

sťažnosť č. 22575/08). Z judikatúry tiež vyplýva, že pri úvahe, aká úroveň znalosti jazyka konajúceho súdu bola v tom - ktorom prípade potrebná, je relevantná povaha trestného činu, z ktorého bol sťažovateľ obvinený, a tiež zložitost' „oznámení“ adresovaných sťažovateľovi (Protopapa c. Turecko, rozsudok z 24. februára 2009, sťažnosť č. 16084/90). V prípade Kamasinski c. Rakúsko, rozhodnutie z 19. decembra 1989, sťažnosť č. 9783/82 súd považoval za dostatočné na zachovanie tohto práva skutočnosť, že obhajca obvineného bol schopný komunikovať aj v jazyku sťažovateľa, aj v jazyku konajúceho súdu.

Z obsahu zápisnice o výsluchu sťažovateľa vykonanom okresným súdom 1. februára 2013 ústavný súd zistil, že sťažovateľ počas výsluchu vypovedal a komunikoval v primeranom rozsahu relevantnom pre náležité posúdenie jeho žiadosti o prepustenie z väzby. V úvode výsluchu sťažovateľ vyhlásil, že porozumel poučeniu, súvisle vypovedal a vyjadril sa, že *„iné k veci uviesť nechce“*, po vyjadrení prokurátora a svojho obhajcu v závere výsluchu uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede a tiež vyjadrenia svojho obhajcu. Obsah výsluchu nesignalizuje žiaden reálny jazykový hendikep sťažovateľa, v zápisnici, ktorú tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca podpísali, v tomto duchu dokonca nie je obsiahnutá žiadna námietka, či už zo strany sťažovateľa, alebo jeho obhajcu, a žiaden iný relevantný dôkaz preukazujúci opak sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil. Ústavný súd tak konštatuje, že v prípade sťažovateľa absencia tlmočníka nijako nezasiahla do jeho práva na spravodlivý proces, preto posúdil sťažnosť sťažovateľa v uvedenej časti ako zjavne neopodstatnenú.

### **3. K námietke porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Tpo/6/2013 z 15. januára 2013**

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti prezentoval námietku porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré podľa názoru sťažovateľa porušil krajský súd svojím postupom, keď *„rozhodol na arbitrárne a v rozpore s dôkazmi založenými v spise“*.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. júna 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. novembra 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

Aj pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe (čo platí aj vo vzťahu k uvedenému čl. 5 ods. 4 dohovoru), a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09).

Ústavný súd zdôrazňuje, že s prihliadnutím na skutočnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, z hľadiska vymedzenia sťažnostnej námietky príslušným článkom ústavy a dohovoru prihliadal vychádzajúc z princípu viazanosti návrhom na začatie konania v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde na petit sťažnosti, v ktorom sťažovateľ subsumoval svoje námietky pod čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe týchto skutočností ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi sťažnosťou napadnutým postupom krajského súdu v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

**4. K námietke porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z 15. januára 2013 a jeho uznesením sp. zn. 2 Tpo/6/2013 zo 14. februára 2013 (podľa vyjadrenia sťažovateľa: neprimeranou doterajšou dĺžkou väzby, absenciou zákonných dôvodov väzby a znemožnením práva sťažovateľa nazerat' do vyšetrovacieho spisu zo strany orgánov činných v trestnom konaní)**

Tak, ako už bolo uvedené, v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd

v súlade s princípom subsidiarity, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby

pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05).

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj predmetnú časť sťažnosti sťažovateľa.

Krajský súd (v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok relevantných pre rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby) vychádzal zo skutkového a právneho stavu uvedeného v uznesení okresného súdu poukazujúceho na skutkové okolnosti odôvodňujúce existenciu väzobných dôvodov, ktorého právne závery krajský súd akceptoval.

Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu posudzoval krajský súd splnenie jednak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby.

K splneniu hmotnoprávnych predpokladov väzby (zistené skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ) krajský súd poukázal jednak na napadnuté uznesenie okresného súdu prezentujúce podľa jeho názoru dôkaznú situáciu v rozsahu podporujúcom splnenie tohto aspektu materiálnych podmienok väzby a na zdôraznenie správnosti zároveň podrobne popísal dosiaľ získané dôkazy (zaistenie vecných dôkazov policajnými orgánmi Švédskeho kráľovstva, takisto zaistenie vecných dôkazov tuzemskou políciou, výpovede svedkov) a im zodpovedajúci zistený skutkový stav týkajúci vyšetrovanej trestnej činnosti cezhraničného charakteru, pričom súčasne konštatoval, že doterajším procesom dokazovania k spochybneniu dôvodného podozrenia vo vzťahu k osobe sťažovateľa nedošlo.

V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávnych podmienok väzby interpretoval krajský súd v kontexte argumentačných námietok sťažovateľa obsah súvisiaceho ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho materiálne podmienky väzby, konkrétne v prípade sťažovateľa väzby kolúzne a preventívnej, a v nadväznosti na to poukázal na okolnosti prezentované už okresným súdom, s ktorými sa stotožnil a ktoré podľa jeho názoru u sťažovateľa opodstatňujú dôvodnú obavu

z ovplyvňovania svedkov a z pokračovania v trestnej činnosti. Krajský súd vo vzťahu k dôvodom kolúznei väzby poukázal na potrebu vypočutia spoluobvineného sťažovateľa, ktorého výpoveď nebola zadokumentovaná v rámci tuzemského trestného stíhania vedeného orgánmi prípravného konania. Takisto na tomto mieste zdôraznil krajský súd špecifický charakter vyšetrovanej trestnej činnosti, z ktorej je sťažovateľ dôvodne podozrivý, a síce jej rozsiahly cezhraničný charakter (drogová trestná činnosť spojená s tranzitom drog cez územie Maďarska do škandinávskych krajín), ktorý nasvedčuje existencii kontaktov sťažovateľa na osoby participujúce na uvedenej trestnej činnosti v zahraničí a z toho vyplývajúcej dôvodnej obave z ovplyvňovania svedkov, ktorých výpoveď je relevantná pre účely špecifikácie tejto siete osôb (resp. páchatel'ov) zúčastnených na takto organizovanej trestnej činnosti.

K dôvodom preventívnej väzby krajský súd argumentoval dosiaľ zhromaždenými dôkazmi nasvedčujúcimi rozsiahlejšej, nielen jednorazovej participácii sťažovateľa na vyšetrovanej trestnej činnosti a tiež už spomínaným cezhraničným kontaktom sťažovateľa na osoby v zahraničí zapojené do označených drogových aktivít. Tieto okolnosti krajský súd považoval za také, ktoré u osoby sťažovateľa vzbudzujú dôvodnú obavu z pokračovania v tejto trestnej činnosti.

Krajský súd z hľadiska splnenia formálnych podmienok väzby potvrdil súladnosť postupu orgánov prípravného konania so zásadou prednostného a urýchleného vybavovania väzobných vecí, keď poukázal na osobitné objektívne okolnosti trestného konania – vyšetrowanie cezhraničnej trestnej činnosti vyžadujúcej si právny styk s cudzinou spojený s väčšou časovou náročnosťou konania oproti štandardným trestným konaniam.

V neposlednom rade krajský súd vyvrátil aj argumentáciu sťažovateľa, v ktorej tento predstrel tvrdenie o znemožnení jeho práva (resp. práva jeho obhajcu) nahliadať do vyšetrovacieho spisu, keď poukázal na vedomosti obhajcu o dôkazovom materiáli vyšetrovacieho spisu prezentované v uplatnenej sťažnosti. Uvedené okolnosti krajský súd považoval za také, ktoré vyvracajú tvrdenie obhajoby o odňatí tohto práva. Takisto krajský súd neakceptoval tvrdenie sťažovateľa o obkľeštení práv obhajoby znemožnením možnosti oboznámiť sa s tzv. poznatkami získanými realizáciou odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa ustanovení § 115 a nasledujúcich Trestného poriadku

a poučil sťažovateľa o možnosti sa s týmito materiálmi oboznámiť následne po ich tzv. „sprocesení“ a založení do vyšetrovacieho spisu v zmysle ustanovení § 115 ods. 6 Trestného poriadku („Ak sa má záznam telekomunikačnej prevádzky použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu, ktorý vyhotoví príslušník Policajného zboru vykonávajúci odpočúvanie, v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, s uvedením údajov o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania. Záznam telekomunikačnej prevádzky sa na vhodných elektronických nosičoch uchováva v celosti v spise, ktorých kópie si môže vyžiadať prokurátor a obvinený alebo obhajca. Po ukončení odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky si obvinený alebo obhajca môžu na svoje náklady vyhotoviť prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky v rozsahu, v akom to uznajú za vhodné“).

Ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2013